

Ngày 27 tháng 6 năm 2022

Rô-ma 6:12-14

Chủ đề: Thuộc dưới luật pháp và thuộc dưới ân điển khác nhau thế nào?

Trọng tâm: Đức Thánh-Linh dùng sứ đồ Phao-lô để dạy chúng ta nhận biết sự sống mới của người tin Chúa là sự sống của linh hồn, chứ không nói về thân thể xác thịt, vì sự cứu chuộc dành cho linh hồn. Chỉ có thân thể xác thịt mới thuộc dưới Luật pháp, vì Luật pháp văn tự cho loài người biết mạng lệnh của Đức Chúa Trời là con đường mà người ta phải noi theo, còn khi nói đến ân điển là nói đến sự ban cho của Đức Thánh-Linh dành cho linh hồn loài người đã nhận được sự chuộc lại điều mà loài người đã bị thiếu mất bởi tội lỗi của A-đam. Khi nói đến tội lỗi là nói về ma quỷ, là kẻ phạm tội từ lúc ban đầu và ma quỷ chỉ cai trị thân thể xác thịt của người nào vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Thân thể xác thịt của loài người được gọi là nhà tạm của linh hồn, vì thế cho nên ma quỷ luôn rình mò cám dỗ khiến người ta vi phạm luật pháp, để chúng cầm buộc linh hồn người ta trong nhà tạm đã bị chúng cai trị. Đức Chúa Trời đã ban ân điển cho linh hồn những người nào bắt xác thịt mình vâng phục luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời và nhờ những sự ban cho của Đức Thánh-Linh mà con mắt và tai của người bẽ trong được mở ra và được thấy Nước Đức Chúa Trời và được nghe tiếng của Đức Thánh-Linh, nhờ đó mà được sự sống lại cho linh hồn mình. Sống dưới ân điển là sự sống thật của người bẽ trong, tức là linh hồn, noi theo Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, mà Đức Thánh-Linh tức là Lẽ thật. Linh hồn nào sống theo Đức Thánh-Linh thì sẽ bắt thân thể xác thịt mình phục luật pháp văn tự, vì khi người ta không vi phạm luật pháp văn tự, thì linh hồn người ấy được tự do noi theo Đức Thánh-Linh và được nuôi bằng Lẽ thật

Kinh-Thánh tham khảo: 2 Sa-mu-ên 7; 1 Cô-rinh-tô 12; Ê-phê-sô 4;

Ngày 28 tháng 6 năm 2022

Rô-ma 6:15-23

Chủ đề: Sự khác biệt giữa sự tự do của xác thịt với sự được giải phóng khỏi sự làm tội mọi cho tội lỗi.

Trọng tâm: Người tin Chúa phải hiểu lý luận của Đức Thánh-Linh được tỏ ra qua sứ đồ Phao-lô, khi ông nói rằng **chúng ta được buông tha** (nghĩa là được giải phóng, giải thoát) khỏi quyền lực của tội lỗi, là quyền lực của ma quỷ hành động trong thân thể xác thịt của người ta. Còn chữ **được tự do** (trong câu 20) đó là nói về con người cũ bị ma quỷ cầm buộc mà trở thành tội mọi cho tội lỗi, làm mọi sự theo ý muốn của ma quỷ hành động trong xác thịt mình, coi thường luật pháp của Đức Chúa Trời, nghĩa là người ấy không bị ràng buộc bởi luật pháp nên **tự do** làm mọi sự ác mà không có một sự cáo trách nào từ linh hồn mình, bởi linh hồn người đó đã bị thiếu mất sự vinh hiển, là sự sáng của Đức Chúa Trời. Chữ **tự do** này mang ý nghĩa của con ngựa hoang, không bị kìm hãm bởi dây cương hoặc hàm thiếc, cũng như đứa con hoang vậy, chẳng ai thêm để ý đến, nên nó tự do làm mọi điều mình muốn, nhưng nó không được bảo vệ bởi luật pháp của Đức Chúa Trời và vì thế, nó có thể bị kẻ ác giết chết bất cứ lúc nào. Chữ **tôi mọi** (trong câu 22) dù mang ý nghĩa tôi mọi, nhưng là tôi mọi, là tôi tớ của Đức Chúa Trời toàn năng, được Đức Chúa Trời nuôi dưỡng, được Đức Chúa Trời bảo vệ và được sạch mọi tội lỗi, nghĩa là không còn bị một sự kết án nào bởi luật pháp nữa, nhưng được ở trong sự vinh hiển của Đức Chúa Trời cho đến đời đời. Khi con người cũ được tự do làm mọi điều mình muốn, nhưng phải gạt hái những sự mà người ấy đã làm nghịch lại luật pháp của Đức Chúa Trời, đó là sự chết đời đời, còn sự ban cho của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời, là phần thưởng dành cho những linh hồn nào vâng theo tiếng phán của Đức Chúa Trời. Kinh-Thánh tham khảo: Giê-rê-mi 14; Đa-ni-ên 5; Lu-ca 15;

Ngày 29 tháng 6 năm 2022

Rô-ma 7:1-6

Chủ đề: Người tin Chúa đã tái sinh sẽ hầu việc Đức Chúa Trời theo Lẽ thật, chứ không theo cách cũ của văn tự.

Trọng tâm: Chữ **hầu việc** được chép trong câu 6 này có nghĩa là thực hành Lời Đức Chúa Trời theo ý nghĩa của Lẽ thật, vì các mạng lệnh về sự thờ phượng như dâng của tế lễ cùng các con sinh tế, đến ý nghĩa của các vật thuộc về đền tạm như bàn thờ dâng của lễ, bàn thờ xông hương, bàn để bánh trần thiết, sự rửa sạch, cho đến hành lang của đền tạm, các vật được làm bằng đồng, bằng bạc, bằng vàng cùng cây nọc, cây trụ.....thuộc về đền tạm của Đức Chúa Trời trong Giao-ước Cũ, đều là bóng về thân thể của người tin Chúa, mà nơi thánh của đền tạm là bóng về tâm trí, còn nơi chí thánh là bóng về linh hồn người, nơi có ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va. Hết thấy tên của các con sinh tế, cây cối, con người, ngọn núi, dòng sông cùng các danh xưng, hoặc mối quan hệ của con người cùng hết thấy mọi sự đã được chép trong sách Sáng thế ký, đều phải được hiểu theo nghĩa gốc của ngôn ngữ Hê-bơ-rơ được giải nghĩa bởi Đức Thánh-Linh. Các lời văn tự trong Kinh-Thánh đều làm chứng cho những sự mâu nhiệm, được gọi là Lẽ thật và phải được phiên dịch (truyền giải) trở lại theo ngôn ngữ nguyên thủy, như Lời Chúa đã chép: **Vậy nên, Đức Giê-hô-va phán: Các ngươi khá đợi Ta cho đến ngày Ta sẽ dấy lên đặng cướp bắt; vì Ta đã định thân góp các dân tộc và nhóm hiệp các nước, hầu cho Ta đỡ sự thanh nhô và cả sự nóng giận Ta trên chúng nó, vì cả đất sẽ bị nuốt bởi lửa ghen Ta. Vì bấy giờ Ta sẽ ban môi miệng thanh sạch cho các dân, hầu cho chúng nó thấy đều kêu cầu Danh Đức Giê-hô-va, đặng một lòng hầu việc Ngài.** Cách cũ của văn tự là nói về sự thờ phượng mà dân Y-sơ-ra-ên đã thực hành, còn theo cách mới của Đức Thánh-Linh bắt đầu làm kể từ khi kỳ hoán cải đã đến, là kỳ linh hồn của người tin Chúa đã nhận được giá cứu chuộc của Đức Chúa Jêsus Christ Kinh-Thánh tham khảo: Gióp 33; Sô-phô-ni 3; Giảng 4; Cô-lô-se 2;

Ngày 30 tháng 6 năm 2022

Rô-ma 7:7-12

Chủ đề: Người tin Đức Chúa Jêsus Christ hầu việc Đức Chúa Trời theo Lễ thật, không có nghĩa là bỏ luật pháp.

Trọng tâm: Giá trị của Luật pháp văn tự là con đường dẫn loài người ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên ma quỷ đã tìm đủ mọi cách để người ta phớt bỏ luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người ngay từ khi Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ được thành lập tại Giê-ru-sa-lem và chúng vẫn làm điều này cho tới kỳ sau rốt này. Vì loài người có hai thân thể, một thuộc về trời, một thuộc về đất. Người thuộc về trời là A-đam đầu tiên, đã coi thường mạng lệnh của Đức Giê-Hô-Va, nên đã không dạy cho Ê-va biết rõ và đầy đủ mạng lệnh của Đức Giê-Hô-Va về việc Ngài cấm loài người ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác. Kể từ đó, quyền lực của ma quỷ đã vào trong thân thể xác thịt của loài người và tiếp tục xui khiến người ta vi phạm Lời của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời ban Luật pháp văn tự cho loài người, để loài người sẽ nhờ sự vâng giữ và tuân theo luật pháp đó mà được sự sống lại cho linh hồn mình, điều đó có nghĩa là, khi loài người còn sanh ra trên đất này, thì luật pháp văn tự cần phải có để dẫn loài người ra khỏi nơi tối tăm. Vì giá trị của luật pháp văn tự cần phải được bảo vệ mà Đức Chúa Trời ban sự sống lại cho linh hồn nào nhận biết trách nhiệm của mình mà trở dậy bắt xác thịt mình vâng phục luật pháp văn tự. Ma quỷ không thể thắng được linh hồn người tin Chúa đã tái sanh và được dắt dẫn bởi Đức Thánh-Linh. Linh hồn người tin Chúa được gọi là người mạnh sức, sẽ cầm khí giới chiến của Đức Chúa Trời để bảo vệ sự sống mình và bảo vệ luật pháp văn tự mà Chúa đã ban cho. Luật pháp như thầy giáo dẫn chúng ta đến với Đấng Christ là không thể bỏ được.

Kinh-Thánh tham khảo: Sáng thế ký 8; Thi-Thiên 89; Ma-thi-ơ 5; Lu-ca 11;

Ngày 1 tháng 7 năm 2022

Rô-ma 7:13-25 (1)

Chủ đề: Sự khác nhau giữa Luật pháp văn tự và Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Trọng tâm: Người tin Chúa phải hiểu rõ ý nghĩa của Luật pháp được chép thành văn tự, mà sứ đồ Phao-lô gọi luật pháp đó là **luật của tội lỗi**, cùng nhận biết ý nghĩa của luật pháp mà sứ đồ Phao-lô gọi là **luật pháp của Đức Chúa Trời** (câu 25). Vì luật pháp cho người ta biết tội lỗi, nghĩa là bất kỳ một hành vi nào nghịch lại các mạng lệnh và điều răn mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người (qua Môi-se), thì hành vi đó là tội lỗi và hậu quả (tiền công) của tội lỗi là sự chết, nên luật pháp văn tự còn được gọi là luật pháp của sự tội và sự chết. Luật pháp của Đức Chúa Trời là Lễ thật, còn được gọi là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống và là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là luật pháp dành cho thân linh, cho linh hồn, là loài có sự sống đời đời trong Đức Chúa Trời. Luật pháp này sẽ được ghi tạc vào trong linh hồn loài người và hằng còn đến muôn đời. Không có luật pháp cũng như không có gương soi vậy, và nếu người ta không biết công việc mình làm đó là phạm tội ở trước mặt Đức Chúa Trời thì người ta sẽ không ăn năn và tội lỗi vẫn còn trên người đó cho đến khi xác thịt người đó chết, thì linh hồn người đó cũng hư mất đời đời. Lời Chúa chép: ***Khi nào ai phạm một trong các điều răn của Đức Giê-hô-va mà không tự biết, và làm điều không nên làm, thì ai đó sẽ mắc lỗi và mang lấy tội mình.*** Luật pháp được chép thành văn tự là hàng rào, là biên giới vô hình, có tác dụng bảo vệ sự sống của loài người và giữa loài người với nhau. Luật pháp là biểu tượng của quyền cai trị cho bất cứ nơi nào trong loài người trên đất này. Nếu mọi người biết bảo vệ luật pháp, thì chính luật pháp đó bảo vệ quyền lợi của loài người, đó là công việc công bằng.

Kinh-Thánh tham khảo: Gióp 1; Ê-sai 5; Gia-cơ 1;

Ngày 2 tháng 7 năm 2022

Rô-ma 7:13-25 (2)

Chủ đề: Luật, tức là sự cai trị của quyền lực ma quỷ hành động trong thân thể xác thịt của con người cũ.

Trọng tâm: Sứ đồ Phao-lô nhận biết có một quyền lực hành động trong xác thịt của mình, mà ông gọi quyền lực này là luật (law) hành động ngay khi linh hồn (lương tâm) ông muốn làm điều lành, thì có một quyền lực khác, được gọi là một luật khác giao chiến với luật trong trí (lương tâm) ông, bắt thân thể xác thịt ông phải làm tội mọi theo luật đó. Luật của tội lỗi được chép trong câu 23 này không phải là Luật pháp văn tự, mà là luật thuộc về ma quỷ, là kẻ phạm tội từ lúc ban đầu. Khi quyền lực của ma quỷ hợp pháp cầm buộc người nào, thì tùy theo tội lỗi của tổ phụ người đó, hoặc bởi chính tội lỗi của người đó, mà chúng cầm quyền trên phần chi thể, hoặc tay, hoặc chân, hoặc môi miệng, hoặc bộ phận sinh dục, khiến linh hồn người đó không thể điều khiển được các chi trong thân thể của mình làm theo ý muốn tốt lành của mình. Thay vì chào hỏi, thì miệng của người bị ma quỷ cầm buộc sẽ buông lời rủa sả hoặc chửi rủa, thậm chí môi miệng của người đó nói ra những ngôn ngữ mà người ấy không muốn nói. Trong Kinh-Thánh đã cho chúng ta thấy người bị quỷ ám khiến người ấy tự hành hạ thân thể xác thịt mình, cho đến khi Đức Chúa Jêsus Christ đến và giải cứu người đó (Mác 5), đó là một bằng chứng về sự cầm buộc của ma quỷ. Trong thực tế, nhiều người tin Chúa vẫn bị ma quỷ cầm buộc mà nói theo lời truyền khẩu của loài người, nghịch lại mạng lệnh của Đức Chúa Jêsus Christ, hoặc nói những lời mà Kinh-Thánh không có chép, dù những người đó vẫn ngợi khen Danh Chúa, vẫn đọc và thuộc Kinh-Thánh, nhưng lại chối bỏ quyền phép của Đức Thánh-Linh, nghịch lại mạng lệnh mà Đức Giê-Hô-Va đã phán về sự chỉ định những người làm chức thầy tế lễ trong tuyển dân của Ngài, mà họ lại không nhận biết mình đã chống nghịch lại Lời Đức Chúa Trời.

Kinh-Thánh tham khảo: Dân số ký 18; Ma-thi-ơ 23; Lu-ca 22; Rô-ma 1;